

dwars

nummer 27 - jaargang 5
oktober 2005

“Men zal de begrafenissen live
kunnen volgen.”

Kristoff Wouters, p. 4

studentenblad van de
Universiteit Antwerpen

UA op schok

Zuidpool smelt - Audiokunst
What the fuck is poon? - Voor u beluisterd

SMS

Proffen die krachttermen niet schuwen zullen op hun tellen moeten passen. Een student Informatica aan de Karel De Grote Hogeschool heeft namelijk tijdens de les een opname gemaakt van één van de scheldpartijen van zijn prof wiskunde, die blijkbaar oudgediende is van het Belgisch leger.

Hij zette er een technobeat onder en verspreidde zijn 'hit' onder enkele vrienden. Ondertussen passeerde 'The Racker-song' de redactie van Studio Brussel en probeerden oud-studenten het nummer in de Afrekening te krijgen.

In navolging van Gent zal nu ook Antwerpen de mobiliteit van haar studenten proberen te bevorderen door fietsen te verhuren. Voor 50 euro per jaar kan elke student van de associatie terecht bij de Fietshaven aan het Centraal Station om daar een knalgeel exemplaar op te pikken. Er zijn maar liefst 240 fietsen voorzien voor een populatie van ongeveer 30.000 studenten. Snel zijn is dus de boodschap. Meer info: www.fietshaven.be

Om het karakter van Antwerpen als studentenstad in de verf te zetten, werd op 29 september de tweede editie van StuDay georganiseerd op het Theaterplein. Op het programma stonden naast een DJ-contest van Antwerpse Studenten, ook nog verschillende sport- en culturele activiteiten en een optreden van 't Hof van Commerce. 's Avonds sloot de studentenparade aan de Stadswaag het geheel af.

Op StuDay vond ook de lancering van de nieuwe cultuurcheques plaats. Vanaf nu kan je voor 15 euro 10 cheques voor verschillende cultuurhuizen kopen, waarmee je toegang krijgt tot een voorstelling naar keuze.

De Maastrichtse studentenclub Nsem ijvert voor een taaltest voor docenten die in het Engels willen doceren. Blijkbaar brengt de ontoereikende taalkennis van enkele proffen de kwaliteit van bepaalde cursussen in gevaar.

Het toenemende aantal vakken dat bij onze Noorderburen in het Engels wordt gedoceerd, heeft echter ook voordelen. Zo zeggen de Nederlandse examencommissies zich ernstig zorgen te maken over het toenemend aantal gevallen van fraude.

Studenten blijken namelijk hun woordenboeken op het examen niet enkel te gebruiken om op te zoeken hoe je nu weer 'kostprijsreductie' in het Engels zegt, maar ook om er de samenvatting van hun cursus in te schrijven.

Over fraude gesproken. Aan de Solvay-opleiding (ULB) werden drie studenten in verdenking van oplichting gesteld, omdat ze oude vragen van het examen boekhouden verkocht hadden aan vijf medestudenten, die er elk ongeveer 2000 euro voor over hadden. Als je slim genoeg bent om 2000 euro voor een waardeloos blad papier te betalen, zou ik je toch aanraden om je toekomst buiten de financiële sector te zoeken.

Mehdi Koocheki

Colofon

dwars is het studentenblad van de Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten.

dwars verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op de UA-campussen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stad.

Oplage: 3.500 exemplaren.

V.U.: Michiel Verbist, Lange Nieuwstraat 55, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur: *Michiel Verbist*.

Redactiesecretaris: *Bart Braem*.

Eindredactie: *Ciska Hoet, Mehdi Koocheki, Valérie Wechuysen*.

Redactie: *Jef Leyssens, Matthias Meersmans, Jef Van Hoofstat, Koen Van Oost, Evelien Wouters*.

Fotografie: *Ciska Hoet, Jef Leyssens, Jonas Verhulst, Evelien Wouters*.

Illustraties: *Wim Le Page*.

Puzzelredactie: *Raf Bocklandt*.

Vormgeving: *Bart Braem, Wim Le Page, Michiel Verbist*.

Werkte mee aan dit nummer: *Ewald Peters*.

Drukkerij: *Van der Poorten, Kessel-Lo*.

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt het recht om ingezonden stukken in te korten, of niet te plaatsen.

Redactielokaal en correspondentieadres:
dwars - studentenblad UA
Lange Nieuwstraat 55
B-2000 Antwerpen

dwars@ua.ac.be

<http://www.dwars.ua.ac.be>

De start van het nieuwe academiejaar. Zwoegen en zweten achter inschrijvingsformulieren, een beurs aanvragen, je keuzevakken vastleggen. Ook de ellendige zoektocht naar een kot heeft weer velen onder ons in de ban gehouden. Studenten die zonder enige kennisgeving midden september door hun kotbaas de deur worden gewezen staan met hun rug tegen de muur. Initiatieven als Kotweb helpen om het kaf van het koren te scheiden, maar zoals steeds glippen sommigen nog door de mazen van het net. Overhaaste verhuizingen en onverwachte bijkomende kosten tot gevolg. en dan hebben we het nog niet over de erbarmelijke staat waarin sommige kamers zich bevinden. Enige

wroeging om zo een nest voor honderdvijfenzeventig

euro te verhuuren treedt blijkbaar niet op bij de eigenaars. Waarom zouden ze ook, als student sta je nog te vaak zwak in je schoenen bij je zoektocht naar geschikte huisvesting.

De administratieve molen wordt weer volop gevoed door een nieuwe stroom studenten die dezer dagen de aula's bevolken. Her en der gesprekken over geïndividualiseerde trajecten, combinatiejaren en het onvermijdelijke IAJ. Nog maar net gereinigd, en nu al sieren de eerste tag's de banken. Een teken dat het academiejaar echt is begonnen. Want veel meer dan de portie stress die komt kijken bij het invullen van al dat papier is deze nieuwe

start de volgende stap in ons studentenleven, de beste tijd van je leven nietwaar? Een start met een voor sommigen ietwat bittere nasmaak, nog geen twee weken na de proclamaties van de tweede zittijd. De onduidelijkheid en verwarring waren op sommige momenten groot. Bologna-koorts. De ouwe getrouwe kandidaturen weerklinken nog gestadig in de gangen, wanhopig proberen ze zich te verweren tegen het bachelormonster. Maar de winnaar is reeds bekend. De mogelijkheid om zelf deels je studietraject te bepalen zorgt voor een frisse wind binnen de academische wereld. Studenten kunnen verschillende interesses weerspiegeld zien in hun studierichting en dit komt de motivatie

alleen maar ten goede. Wel zorgt de wildgroei aan

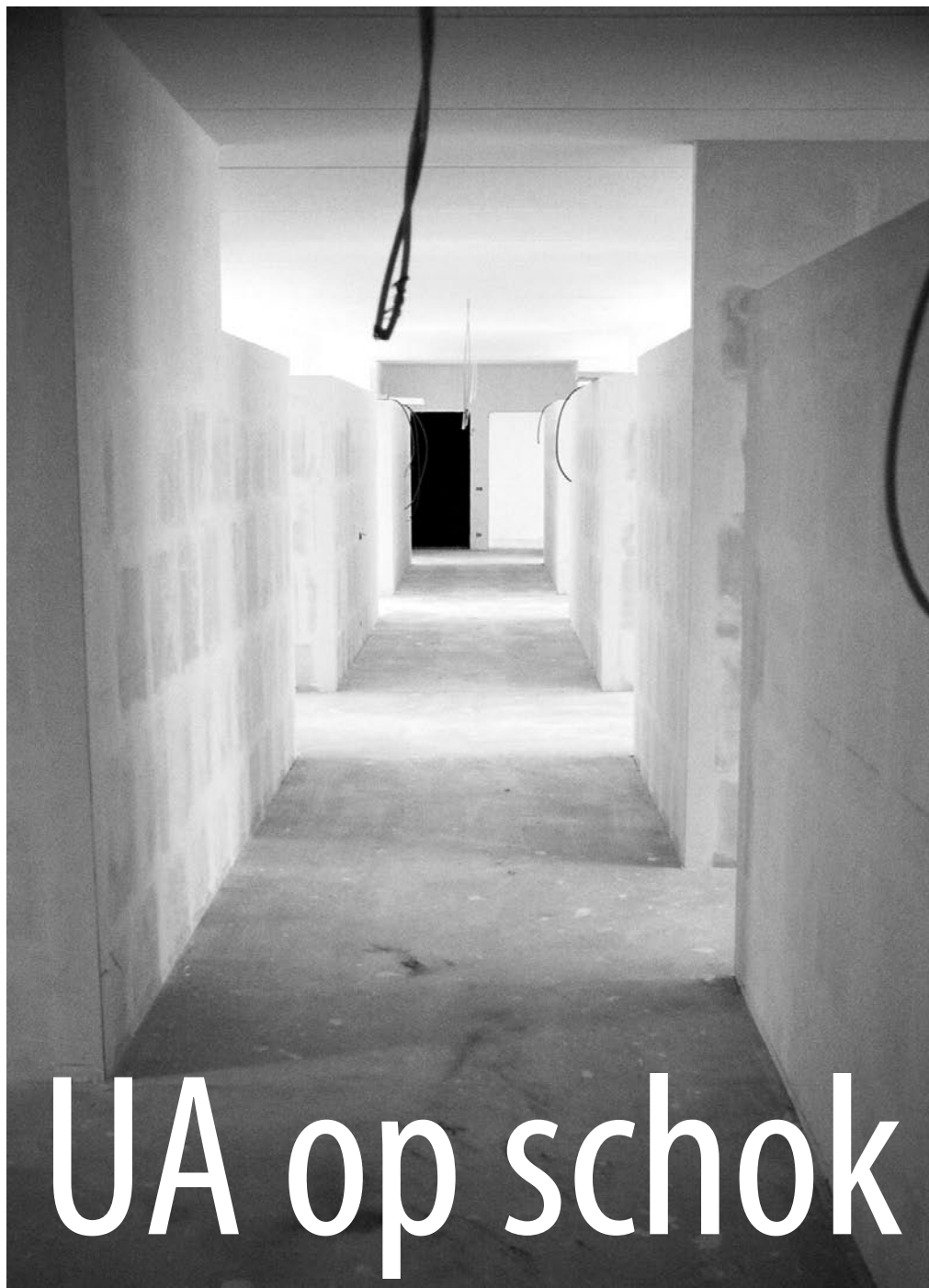
mogelijkheden voor een zware dobber bij de administratie.

Dit jaar staan verschillende vrijwilligers weer op de barricades om jullie, studenten een fantastisch jaar te bezorgen. Laat van jullie horen, laat het Antwerpse studentenleven bruisen als nooit voorheen. dwars brengt jullie maandelijks nieuws vanop alle UA-fronten, slaat zijn vleugels wijd open met artikels van Erasmussen en recenseert film, muziek en variété. Aarzel niet om jullie commentaar te spuien of je mening aan je medestudenten duidelijk te maken. Reageer.

Michiel Verbist

Inhoud dwars 27

Colofon - sms	2
Editoriaal - inhoud	3
De UA op schok	4-6
Column	7
Zuidpool smelt	8-9
Centerfold	10-11
De leeuwenkuil	12-13
Voor u beluisterd	14
Voor u bekeken	15
Audiokunst	16
Met Andere Zinnen	17
Puzzel	18
What the fuck is poon	19
Achterpagina	20

Nu de eenmaking van de Universiteit Antwerpen al enkele jaren een feit is, komt er schot in de plannen van de universitaire overheden om de faculteiten die over twee campussen verspreid waren op één campus onder te brengen. We hadden een gesprek met Eddy Smedts en Kristoff Wouters om na te gaan waar de studenten zich de komende jaren allemaal aan mogen verwachten.

*Tekst: Bart Braem en Mehdi Koocheki,
foto's: Jonas Verhulst*

De meeste studenten zullen jullie niet kennen, kunnen jullie even uitleggen wat jullie juist doen op de UA?

EDDY SMEDTS: Voor de studenten ben ik dan ook niet zo belangrijk want ik zorg vooral voor het onderhoud van de gebouwen van de buitencampussen en dat is in de eerste plaats voor de diensten belangrijk.

KRISTOFF WOUTERS: Ik ben diensthoofd van één van de afdelingen van Eddy op Campus Drie Eiken. Ik zorg voornamelijk voor alle grote investeringen, alle grote verbouwingsprojecten en ook alle nieuwbouwprojecten, waarvan de Meerminne - het nieuwe gebouw op Kipdorp - op dit moment het belangrijkste is.

Wat kunnen we nu eigenlijk aan bouwplannen verwachten van de UA?

KRISTOFF: De Meerminne zal worden afgewerkt tegen februari 2006, dat wil zeggen dat wij hopen op 13 februari de eerste lessen in de Meerminne te laten doorgaan. Dit is zeer scherp gerekend maar momenteel nog altijd het streefdoel. Dit geldt enkel voor de seminarielokalen. De aula's zullen ofwel na Pasen ofwel het komende academiejaar in gebruik worden genomen. We hopen dus op zeer korte termijn de Meerminne in gebruik te hebben. Voorlopig zit dat er nog in, maar de timing is bijzonder krap.

Welke studenten zouden daar dan terecht komen?

EDDY: In de Meerminne worden normaal alle studenten PSW gegroepeerd, dus zowel die van Campus Drie Eiken als die van de Stadscampus. Nadat de studenten PSW van de Stadscampus weg zullen zijn, zal de vrijgekomen ruimte, opgeknapt worden door mijn collega Mark Verbruggen. Die ruimte zou dan daarna door de faculteit Letteren en Wijsbegeerte worden ingenomen, die dus ook volledig naar de stad verhuist. We hopen dat ze vanaf begin volgend academiejaar volledig op de Stadscampus zitten.

KRISTOFF: Mochten de bureaus er begin volgend academiejaar nog niet zijn, dan blijft de kans toch groot dat de lessen er wel al zullen doorgaan.

Bestaat de mogelijkheid dat de studenten PSW in het begin nog zullen moeten pendelen tussen de twee campussen?

KRISTOFF: Dat is alleszins niet de bedoeling. Wij verwachten dat het volledige curriculum PSW vanaf volgend jaar in de Meerminne wordt gegeven. Dat zou

UA op schok

geen enkel probleem mogen zijn. Het is wel zo dat de PSW studenten die nu nog op Campus Drie Eiken les hebben, in het tweede semester zullen moeten verhuizen naar de binnenstad. Maar ze zullen niet moeten pendelen.

EDDY: Dat hangt ook voor een deel van de professoren af, zij zouden in principe moeten pendelen, omdat hun bureaus pas na het paasverlof naar de Meerminne zullen verhuizen. Het enige dat we dus moeten proberen tegen te gaan is dat sommige proffen toch naast hun deur blijven lesgeven. De grote leslokalen kunnen inderdaad een probleem vormen, wat dat betreft is pendelen mogelijk. Maar volgens mij zitten er geen grote groepen meer in de laatste jaren PSW, aangezien die richting zo versnipperd is.

Hoeveel gaat de Meerminne eigenlijk kosten aan de universiteit?

KRISTOFF: Het gebouw zal ongeveer 570 miljoen oude Belgische franken kosten, dit voor 9000 m², met 7 seminarielokalen en 5 auditoria en een capaciteit van max. 1000 studenten en ongeveer 200 personeelsleden. De grootste aula is voorzien op 360 studenten, wat vergelijkbaar is met aula R 001 op de Stadscampus. Wat betreft technische uitrusting zal er in elk leslokaal lcd-projectie en een geluidsinstallatie voorhanden zijn, wat uiteindelijk evidente dingen zijn in een modern leslokaal. Echt revolutionaire zaken zal je niet aantreffen.

In welke stijl is de Meerminne gebouwd?

EDDY: Jo Cropain, de architect, kennende heeft het gebouw een behoorlijk strakke, minimalistische stijl gekregen. Je zult heel weinig hoeken en kantjes aantreffen.

KRISTOFF: Er is niets afgerond. Alles loopt recht en is zeer mooi uitgelijnd. Er zullen geen verspringingen, geen inhammetjes zijn. Persoonlijk vind ik het bijzonder geslaagd, maar over smaken en kleuren kan men lang discussiëren.

Hoe zal het gebouw er uitzien?

KRISTOFF: Wij werken met een zeer grote inkomhal die van het gelijkvloers geleidelijk afdaalt naar niveau -1. Vanuit de inkomhal zal je via een brug naar het computerlokaal kunnen dat bovenop de twee kleinste aula's ligt. Op de eerste verdieping hebben we een binnentuin laten aanleggen, vanwaar je een heel mooi zicht zult hebben op de St. Jacobskerk. Het is echter niet zeker of die binnentuin toegankelijk zal zijn voor de studenten, dat hangt van het personeel af. In de aula's die naast de inkomhal liggen zal er geen daglicht zijn. Dat heeft een aantal voordelen naar projectie en dergelijke toe. Het zijn volledige betonnen bunkers aan de buiten zijde. Langs de binnenzijde zal je echter geen beton zien.

EDDY: Ook qua akoestiek heeft het een aantal voordelen, het grote auditorium ligt aan de straatkant vlak naast de tram.

KRISTOFF: Nu blijkt dat de tram niet het meest storende is, de brandweer zit ook in die straat en we proberen ook om het geluid van hun sirenes buiten te houden.

EDDY: In de seminarielokalen daarentegen heb je wel een volledige glazen gevel van op de vloer tot tegen het plafond. Dus men zal de begrafenissen live kunnen volgen. (lacht)

Wat nu ook op gang is gekomen, is de grote verhuis van de buitencampussen en alle plannen daaromtrent. Initieel lagen er drie scenario's ter discussie voor,

kunt u die even toelichten?

EDDY: Het waren er eigenlijk vier. Uiteindelijk is in maart voor scenario 2 gekozen, dat we nu aan het uitvoeren zijn. Een deel daarvan, de wisselingen bij de Biologie, is al gebeurd. Het enige spijtige aan scenario 2 was dat we de exacte wetenschappen niet helemaal naar de Groenenborgercampus zouden krijgen, omdat die campus gewoonweg te klein is. Concreet hebben de biologen ermee ingestemd dat ze ver-

spreid zullen blijven zitten over de twee campussen. Er is dan wel een scheiding gemaakt tussen ecobiologen en veldbiologen. Deze oplossing is niet ideaal voor hen dat geven we toe, maar ze begrepen ook de situatie en nu zijn we dus volop bezig met het samenbrengen van de eco- en de veldbiologen op de twee campussen.

De volgende fasen zullen zijn dat we de Scheikunde naar Campus Groenenborger overbrengen, daar moeten we nog helemaal aan beginnen, want dat kunnen we pas doen nadat we de Geneeskunde en de Farmacie naar Campus Drie Eiken hebben gebracht. Geneeskunde en Farmacie naar hier brengen, daar zijn we een groot plan voor aan het opstellen.

Er wordt op Drie Eiken ook een nieuw gebouw bijgebouwd, ter grootte van dit gebouw (nvdr: gebouw D op Campus Drie Eiken), 4 bouwlagen dus. Wanneer dat kan uitgevoerd worden, dat moeten we dus nog plannen. Liefst zo snel mogelijk, want zoals gezegd kunnen de exacte wetenschappen pas naar Campus Groenenborger verhuizen als Geneeskunde en Farmacie naar hier verhuisd zijn.

Zal er nog iets veranderen op de Groenenborgerlaan? Er zijn daar een aantal problemen qua capaciteit van het restaurant en van een aantal aula's. Wordt daar iets aan gedaan?

EDDY: Voorlopig niet. De sociale sector staat er financieel namelijk niet zo schitterend voor. Dat zouden dan verbouwingen

“Het enige dat we moeten proberen tegen te gaan is dat proffen toch naast hun deur blijven lesgeven.”

zijn die op rekening komen van de sociale sector. Dus voorlopig is er daar geen sprake van. Langs de andere kant zullen de geneeskunde- en de farmaciestudenten daar verdwijnen en het aantal Informaticastudenten is jammer genoeg ook weer gehalveerd. Er zullen dus inderdaad een aantal studenten bijkomen op die campus, maar er zullen er ook een aantal verdwijnen. Voorlopig wordt er nog niet aan gedacht om bij te bouwen. Het blijft op bepaalde ogenblikken inderdaad krap, zoals het ook hier krap is wanneer de grote aula extern ter beschikking gesteld wordt en die mensen 's middags komen eten, dan is het ook hier op Campus Drie Eiken aanschuiven.

Kunt u iets vertellen over de andere scenario's die op tafel lagen?

EDDY: Scenario 1 betekende eenvoudig uitgedrukt dat we niets deden en met niets bedoelen we, we bouwen geen nieuwe gebouwen, we doen geen grote verhuizen. Eigenlijk gewoon alles zo goed mogelijk onderhouden en zo weinig mogelijk mensen verhuizen. Scenario 2 hebben we daarnet al besproken.

Bij scenario 3 was het de bedoeling dat heel de Biologie zou overgaan naar campus Middelheim zodat alle exacte wetenschappen samen zouden zitten. Maar dan moesten we op Middelheim bijbouwen en kwam hier meer ruimte vrij, die dan verkocht of verhuurd kon worden.

Scenario 4, mijn stokpaardje, zou inhouden dat de Groenenborger opgedoekt werd en dat alles naar de Stadscampus en de Drie Eiken zou verhuizen. Omwille van de kostprijs is dat echter niet goedgekeurd. Het werd geraamd op 63 miljoen euro. Het huidige scenario komt op 27 miljoen euro en scenario's 1 en 3 waren respectievelijk 19 en 38 miljoen euro.

Zal de capaciteit op de UA groter zijn na heel de verhuisbeweging? Hoe is er met mogelijke groei van de studentenpopulatie rekening gehouden?

EDDY: In principe zullen de mogelijkheden zeker groter zijn. Ten eerste bouwen wij meer leslokalen. Ten tweede is de UA op dit ogenblik een dikke 50000 m2 aan het verwerven: de Meerminne; residentie Peter Benoit; het klooster; het gebouw De Schutter, waar de nieuwe bib en de Rechten in zullen komen; het gebouw V; het gebouw W; de Ark, waar de diergeneeskunde in komt en we bouwen nog een deeltje bij het gebouw N van Natuurkunde op Campus Drie Eiken. Dus al bij al zal de uitbreiding van de universiteit niet onaanzienlijk zijn. Niet alleen op het vlak van leslokalen, maar ook op het vlak van laboratoria, bureaus, ...

Wanneer denkt u dat de hele verhuisbeweging zal afgelopen zijn?

EDDY: Het tienjarenplan loopt tot 2015 en die tijd gaan we uiteindelijk ook nodig hebben denk ik.

Waarom

het leven sneller gaat als je ouder wordt *Evelien Wouters*

Op een doordeweekse zondag op café. Saaie gesprekken over mogelijke doctoraten overgoten met een sausje valse bescheidenheid en gesluierde eerzucht. Over zuipen, drugs en seks. De zot van het café geeft het gesprek een andere wending. “Wat is uw lievelingsfruit?” Kersen en aardbeien. Geef mij maar een sappige, ietwat bittere, roze pompelmoes. Met zijn halfdichte ogen speelt de gek de Socrates van het gezelschap. Alhoewel, hij speelt het niet. Er komt geen socratische ironie aan te pas, hij is eerlijk en geeft zichzelf bloot. Met wat fratskes hier en daar probeert hij ons onze levensfilosofie te ontfoetselen. Ietwat nerveus wimpelt de filosoof hem af. De dorpsgek die denkt te weten wat filosofie is, ach ach... Wie denkt hij wel dat hij is? De filosoof, die weet pas wat filosofie is! Niet soms? De wetenschapper in zijn ivoren toren... Wat is het eenzaam aan de top! Of nog: “hoge bomen vangen veel wind.” Alsof de filosoof-wetenschapper zich niet meer mag bezighouden met het leven zelf, alsof hij zich niet keer op keer weer mag laten verleiden door zijn op hol geslagen zinnen! Ook de grootste systeemdenkers hadden een levensfilosofie, al werd die veelal bekleed met moeilijke woorden. Termen

als ‘transcendentale apperceptie’. Vanaf dat de filosoof meent iets te weten is hij zijn filosofische schwung verloren, hij is zijn verwondering kwijtgeraakt in de academische kartonnen dozen. Een filosoof is in eerste plaats iemand die zijn oren spitst, zijn ogen wijd open spert, met zijn vingertoppen zachtjes alles betast; hij proeft en degusteert. De filosoof is een zin-tuig-

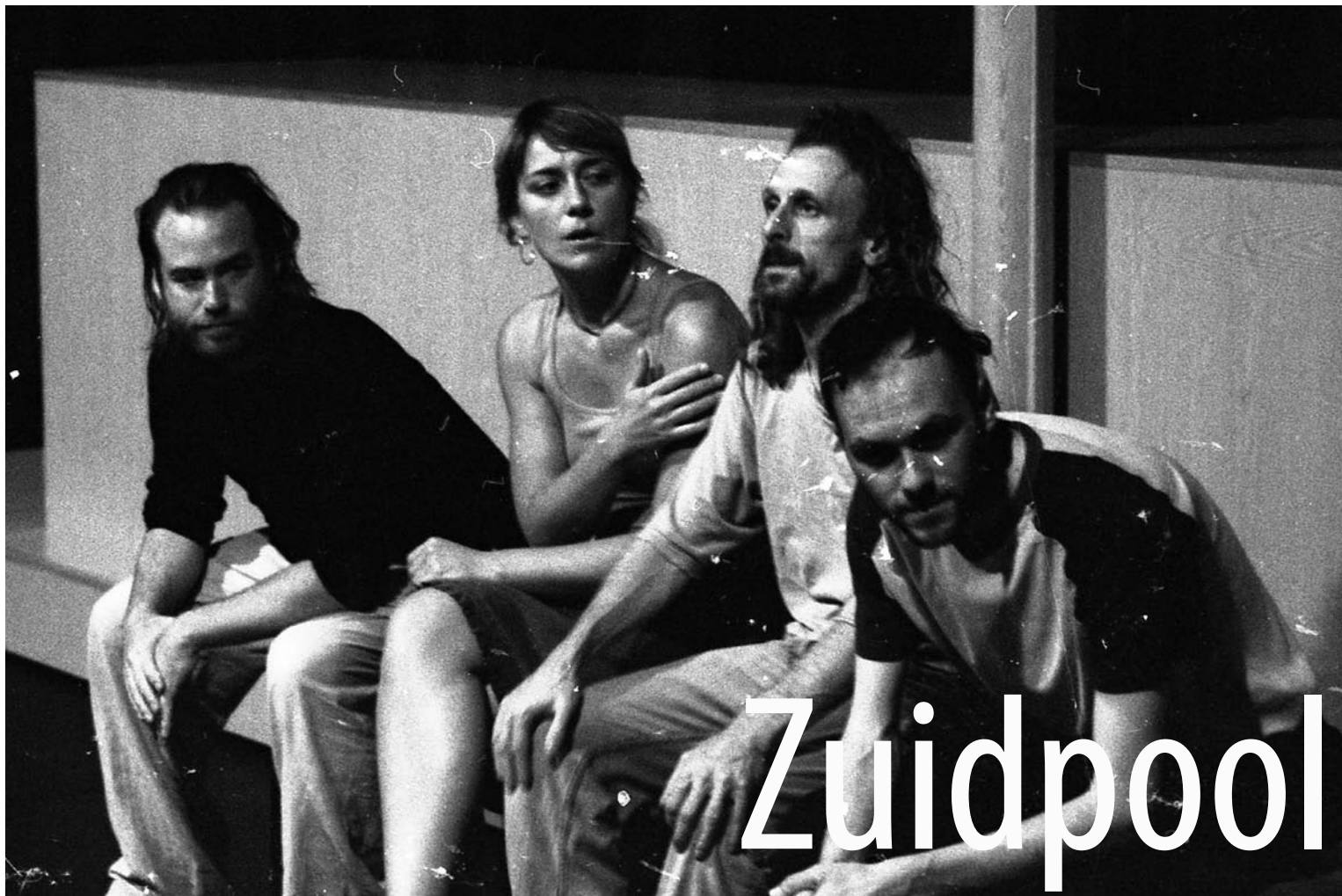
Alsof de filosoof-wetenschapper zich niet meer mag bezighouden met het leven zelf, alsof hij zich niet keer op keer weer mag laten verleiden door zijn op hol geslagen zinnen!

machine. Ratelend, sputterend en gorgelend stoot de allesverslindende machine bij tijd en wijle zijn afval uit. De machine slingert vragen, woorden van kritiek, ach en wees en och en aaaaaah's naar alle uithoeken, van overal. En daartussen, binnenin dat dampende vocht verstopt zich telkens weer een levensfilosofie. Nu, voor allen die ermee overweg kunnen dat mensen een levensfilosofie hebben: een levensfilosofie. Douwe Draaisma -filosoof en psycholoog- schreef een beroemd boek

waarin hij antwoord probeert te geven op de vraag waarom het leven sneller gaat als je ouder wordt. Enigszins vanzelfsprekend luidt het antwoord dat wanneer je ouder wordt je reeds ‘gewoon’ bent geworden aan het leven, aan allerhande gebeurtenissen. Als kind daarentegen, maak je de meeste dingen voor de allereerste keer mee. Dat geeft de indruk dat

de tijd -gek genoeg- trager lijkt te gaan. Wil je een tijd die minder snel gaat, wil jij de tijd bij je houden, zoals je een jonge, onstuimige hond aan de leiband houdt (Want de tijd blijft eeuwig jong, hij is in zijn eeuwigheid als een ‘gezwinde grijsaard’.)? Prop dan elke dag vol met spannende activiteiten - elastiekspringen aan kop- maak van elke dag ontelbare uren, van elk uur duizenden minuten, van elke minuut miljoenen seconden, ad infinitum. Het eeuwige leven zit niet in je lichaam,

het zit in je hoofd. Graag, met gretige en graaiende handen neem je 't leven. Doe elke dag iets dat je nog nooit hebt gedaan. Of beeld het je in. Daarom dat filosofen dikwijls vergeleken worden met kinderen. Het is dogmatisch voor een filosoof om gewoontes aan te kweken. Een filosoof leeft het leven telkens opnieuw alsof het de eerste keer is. Om die reden zijn filosofen steeds kinderen, kinderen die het langst leven -want de tijd eeuwig weten te rekken. Het zijn progeriapatiëntjes, grijze, gerimpelde kinderen. “Ce qui compte dans une vie, c'est pas la durée d'une vie mais l'intensité d'une vie.”, dixit Jacques Brel. Ergens iets gelijkaardigs gelezen: het is niet belangrijk hoe lang je leeft, wel hoe veel je leeft. Voortaan geldt het excuus 'je bent maar één keer jong' niet meer. Je bent het zo vaak je wilt. Opnieuw en opnieuw, en opnieuw, in gedachten, in je verbeelding. Daarom dat filosofen vaak gekken zijn.

In 2006 treedt het Kunstendecreet, dat door minister van cultuur Bert Anciaux uitgedacht is, in werking. Deze zomer werd al bekendgemaakt hoe de subsidiëring herverdeeld zal worden. Theater Zuidpool, dat op nog geen boogschuit van de Stadscampus ligt (in de Lange Noordstraat, aan de Stadswaag), zag zijn toelage drastisch verminderd worden. Reden daarvoor was het ongeloof van Anciaux in de nieuwe artistieke leiding. Een gesprek met Koen van Kaam, Sofie Decler, Jan Bijvoet en Jorgen Cassier, de artistieke leiders van Theater Zuidpool, was onvermijdelijk.

Kunnen jullie even de situatie waarin Theater Zuidpool terecht is gekomen schetsen?

KOEN VAN KAAM: Twee jaar geleden zijn wij als groep de vorige artistieke leider opgevolgd. Om onze plannen te kunnen verwezenlijken dienden we een dossier in om subsidies aan te vragen. Geheel onverwacht blijkt nu dat onze subsidies vanaf januari 2006 met meer dan de helft verminderd zullen worden.

JORGEN CASSIER: Bij een subsidieaanvraag gaat het dossier eerst naar een commissie die naar het artistieke en het zakelijke luik kijkt. Die commissie geeft een preadvies, waarna je twee maanden de tijd hebt om een bezwaarschrift in te dienen. Op basis van het preadvies en het bezwaarschrift neemt het kabinet dan een beslissing. In het geval van Zuidpool was

Zuidpool smelt!

Tekst en foto's: Jef Leyssens

het preadvies van de artistieke commissie positief en dat van de zakelijke commissie negatief. Wij hebben een bezwaarschrift ingediend, waarin we de argumenten van de zakelijke commissie weerlegd hebben.

Wat waren die argumenten van de zakelijke commissie juist?

JORGEN: Daar zaten pure misverstanden tussen.

KOEN: Zuidpool heeft nog nóóit problemen gehad op zakelijk vlak.

JORGEN: Uiteindelijk heeft theater Zuidpool een geïntegreerd advies gekregen. Dat wil zeggen dat de artistieke en zakelijke commissie het eens waren. Dat advies was positief voor vier jaar, met een aantal punten van kritiek. Maar toch besliste minister Anciaux om ons voor twee jaar minder te subsidiëren en ons daarna opnieuw te evalueren.

In de beleidsnota over het Kunsten-decreet van Bert Anciaux las ik dat hij zijn twijfels heeft over de artistieke eenheid en visie door het volgens hem vrijblijvende karakter van de artistieke leiding.

KOEN: Wij hebben gekozen om niet één artistiek leider te hebben maar om als groep te werken. Dat is blijkbaar niet echt een populaire organisatievorm, men heeft geconcludeerd dat wij hier maar heel af en toe gaan zitten en er voor de rest met onze pet naar zullen smijten. Als je naar de programmatie kijkt, zie je echter dat wij bij alle stukken spelen of regisseren. We zijn ook een hechte groep en hebben al veel samengewerkt.

Wat zullen de gevolgen zijn voor Zuidpool?

KOEN: We zullen al de mensen die bij theater Zuidpool werken moeten ontslagen, omdat we met de huidige toelage niet kunnen blijven werken. Maar onze subsidies laten zelfs niet toe om al de ontslagpremies van de werknemers uit

te betalen. De overheid en de Vlaamse Directies voor Podiumkunsten willen een werkbaar bedrag geven en sociale drama's vermijden. Maar het bedrag dat wij krijgen is niet werkbaar en straks staan er mensen met kinderen op straat.

Als er zich geen oplossing aandient, zijn jullie dan gedoemd om ten onder te gaan?

KOEN: Als we geen uitweg vinden, moeten we de deuren sluiten vanaf januari. Nu zijn we de mogelijkheden aan het onderzoeken om wel verder te kunnen werken. We blijven doorknoken.

Hoeveel hebben jullie nodig om gewoon verder te werken?

JAN BIJVOET: Om verder te gaan zoals gepland komen we 500.000 euro te kort op jaarbasis. Als we ergens in het midden tussen dat ideaal en wat we nu krijgen zouden zitten, zou het ook nog gaan. Een inkrimping van het programma zou dan wel nodig zijn, en we zouden onze zolder aan scoutsgroepen moeten verhuren of zo.

SOFIE DECLEIR: Met de subsidies van de stad erbij krijgen we zoals het nu gepland is ongeveer 500.000 euro, wat op zich veel geld is. Dat bedrag is voldoende om het theater te runnen als we het veel beperkter aanpakken. Maar we moeten onze mensen, die dan minder zouden werken, nog wel voor een heel jaar uitbetalen. Dat is een recht dat ze -gelukkig- verworven hebben. Dat geld kunnen we dan echter niet meer gebruiken voor projecten.

“Men heeft geconcludeerd dat wij hier maar heel af en toe gaan zitten en er voor de rest met onze pet naar zullen smijten.”

Wat zal het volgende seizoen brengen?

KOEN: Tot en met december gaan we gewoon door zoals gepland. We brengen hernemingen van succesvolle voorstellingen, zoals 'De Kussenman', en gastvoorstellingen. Onze nieuwe productie wordt 'Siberië', gebaseerd op het leven en werk van Vladimir Vissotsky.

JAN: Dat was een Russische zanger en acteur die het hoogtepunt van zijn carrière beleefde in de jaren '60-'70. De regering was niet echt opgezet met zijn werk, waardoor hij tijdens zijn leven nooit een plaat heeft kunnen opnemen. Voor de mensen werd hij een soort volksheld, en men had illegale cassettes met zijn nummers. Zijn teksten zijn heel poetisch, maar ook vol energie en woede tegen het systeem. Wij zijn die nu aan het vertalen naar het Nederlands, om ze samen met zijn muziek te gebruiken in de voorstelling.

KOEN: Die vertaling bestond nog niet. Hij is destijds nooit bekend geraakt aan deze kant van het IJzeren Gordijn.

Waarom moet Zuidpool blijven bestaan?

SOFIE: Waarom niet?

KOEN: Zuidpool is in Antwerpen al heel veel jaren een begrip. Dat zie je goed aan de honderden e-mails die uit protest

naar het kabinet verstuurd zijn. Zuidpool maakt theater dat niet te arty farty is, maar ook geen flauwe onzin. We zijn toegankelijk zonder plat te zijn. Theater Zuidpool heeft ook altijd met de grenzen van het aanvaardbare geflirt, het heeft een beetje een punkgehalte. Ik, maar ook het publiek, vind dat daar behoefte aan is in de stad. Je hebt het Toneelhuis, waar de Grote Kunst gemaakt wordt. Je hebt het Echt Antwaarps Teater, waar de volksstukken gespeeld worden. Je hebt de Monty voor de kleinere, meer intellectuele dingen. Je hebt de musicals. En het is goed dat die er allemaal zijn. In dat theaterlandschap vult Zuidpool ook een unieke plaats in, door theater te maken voor een jong, breed publiek dat zich wil laten uitdagen. Eigenlijk is het altijd moeilijk om over jezelf te zeggen waarom je moet blijven bestaan. Mijn eerste reactie is dan dat ik helemaal niet hoeft te bestaan. Schiet me maar af!

JAN: Er zijn ook geen redenen om ons niet te subsidiëren, want we voldoen aan de belangrijkste criteria van de commissies: kijkcijfers en kwaliteit. Als er niemand komt kijken is het natuurlijk zinloos en als je gesubsidieerd wordt is het logisch dat je de kwaliteit in het oog houdt. Maar ons publiek blijft komen, en vorig jaar nog hebben we het theaterfestival gewonnen.

de Leeuwenkuil

Tekst: Ciska Hoet en Michiel Verbist

Foto's: Ciska Hoet

In de aanloop naar de gemeenteraadsverkiezingen van 2006 legt dwars jonge politici op de rooster. Wij gaan op zoek naar hun drijfveren en ambities, we willen weten wat hen voor de politiek en voor hun partij doet kiezen. Wat betekent het vandaag om jong te zijn in de politiek? Wereldverbeteraars en machtswellustelingen, ambitie en ijdele hoop, wij leggen het bloot. Deze maand spreken we met Bieke

Verlinden (21), die opkomt voor de SP.A in Leuven, over engagement, idealen, de media en over extreem rechts.

Ons gesprek in een bruin café nabij het station van Leuven begint met een verontschuldiging. Bieke is namelijk moe en excuseert zich voor een mogelijk gebrek aan concentratie. Ze heeft net haar kandidaatsdiploma in de Psychologie behaald, wil nu overschakelen op Rechten en terwijl het nieuwe academiejaar voor de deur staat werkt ze 's nachts in een yog-

hurtfabriek én is ze overdag druk bezig met de renovatie van haar nieuwe woonst. Desalniettemin zal het komende uur blijken dat we, ondanks de voornoemde vermoeidheid, met één brok energie te maken hebben. Naast haar studie engageert ze zich dan ook totaal voor de politiek.

Jij bent een uitzondering, de meeste studenten zijn alles behalve bezig met politiek, laat staan dat ze zich er voor willen inzetten. Het engagement lijkt verdwenen.

BIEKE VERLINDEN: Daar ben ik het niet mee eens. Bij Animo (de jongerenafdeling van de socialistische partij in Vlaanderen) hebben we toch heel wat leden die ook echt actief met politiek bezig zijn. Er wordt door ons van alles georganiseerd en er is ook veel aandacht voor onze acties en debatten, er komt altijd volk op af. De interesse voor politiek is bij de jeugd echt niet zoek al moet ik toegeven dat het inderdaad beter kan. Er zou bijvoorbeeld wat meer aandacht aan gegeven mogen worden vanuit het onderwijs. Wat je tegenwoordig trouwens wel ziet is dat er veel gecommuniceerd en gedebatteerd wordt via internet, we krijgen via die weg veel commentaar op onze persberichten, ook van jongeren. Engagement is in elk geval zeker niet vreemd aan de jeugd. Kijk maar naar al die mensen die zich inzetten voor de jeugdbeweging.

Dat is ook heel belangrijk en zij besteden er zeker even veel tijd aan als ik aan de politiek.

En binnen jullie partij, moet je als jonge spruit optornen tegen de oude rotten in het vak?

BIEKE: Neen, integendeel, bij de SP.A wordt er enorm veel belang gehecht aan de mening van jonge mensen. Men is heel geïnteresseerd in wat we te zeggen hebben, je voelt echt dat er geluisterd wordt. Daar komt nog eens bij kijken dat in Leuven de jonge inwoners -en daarmee bedoel ik niet de kotstudenten maar wel de echte Leuvenaars- een beetje met uitsterven bedreigd zijn. De woningprijzen swingen namelijk de pan uit zodat je een populatie krijgt die voornamelijk bestaat uit oudere, meer begoede burgers. Op lokaal vlak worden we dan ook zeker gehoord worden omdat men zich wil inzetten om jonge mensen in Leuven te houden. Die woningproblematiek is trouwens één van de punten waar ik zeker ook aan wil werken. Er zou bijvoorbeeld gedacht kunnen worden aan een alternatief tussen kopen en huren...

Is het omwille van zulke thema's dat je in de politiek gestapt bent of heb je die interesse van thuis uit mee?

BIEKE: Thuis werd er eigenlijk niet of nauwelijks over politiek gesproken maar

ik heb mij instinctief wel altijd socialist gevoeld. Vanuit een hevige interesse voor het asielbeleid ben ik ooit op een infodag in het Klein Kasteeltje in Brussel verzeild geraakt die toevallig door Animo georganiseerd werd. Ik heb toen wat mensen leren kennen, ben in aanraking gekomen met hun manier van werken en hun programmapunten en was meteen enthousiast. Wat later heb ik me dan ook bij hen aangesloten. Ondertussen vertegenwoordig ik Animo bij het SPA-bestuur in Leuven en via die weg ben ik dus gevraagd om de komende verkiezingen op de lijst te gaan staan. Wat me vooral aanspreekt bij de SPA is het gelijkheidsideaal dat we nastreven. Gelijke kansen, rechten en plichten, het opkomen voor de zwakkeren in de maatschappij. Intern ben ik heel tevreden over de openheid van onze partij, er wordt heel goed samengewerkt en dat op alle niveaus.

Iets anders nu: de media zijn van steeds groter belang voor politici, ze moeten zichzelf meer en meer verkopen om stemmen te winnen en er wordt meer en meer belang gehecht aan uiterlijke factoren, hoe sta jij daar tegenover?

BIEKE: Dat valt zeker niet te ontkennen al ben ik er van overtuigd dat de inhoud nog steeds primeert. Als je als vrouw jong en aantrekkelijk bent is dat mooi meegenomen maar het is zeker niet van doorslaggevend belang als je er wilt geraken. Dat politici soms ook aan wat lichtere televisieprogramma's deelnemen vind ik trouwens geen probleem. Het zijn gewoon mensen zoals u en ik en dat mag de kiezer

ook weten, iets luchtigs brengen kan heel positief zijn. Ik vind het zelf leuk om Steve Stevaert in bijvoorbeeld een quiz als 'De Slimste Mens' bezig te zien maar als er een boodschap kan gegeven worden blijft dat uiteraard veel interessanter dan een spelletje.

Over Stevaert gesproken, valt zijn vertrek jullie zwaar?

BIEKE: Natuurlijk zal hij bij momenten wel gemist worden maar hij had dit al lang op voorhand aangekondigd en vernieuwing is toch heel belangrijk. Caroline Gennez en Johan Vande Lanotte zijn trouwens zeer capabele mensen. Vande Lanotte heeft ook enorm veel ervaring en kent de politiek door en door, hij heeft echt inzicht en ook heel wat grote prestaties op zijn palmares. Dat zo iemand de kar gaat trekken is toch schitterend!

In heel Vlaanderen blijft extreem rechts groeien, wat vind je van die tendens en van bijvoorbeeld het cordon sanitaire?

BIEKE: Samenwerking met een dergelijke partij is voor mij hoe dan ook uitgesloten al hoeft er op die, voor ons vanzelfsprekende, regel geen naam geplakt te worden, hij hoeft niet uitgesproken te worden. Er moet uiteraard wel naar de kiezers geluisterd worden, ze dood zwijgen is zeker geen oplossing. Een verbod heeft trouwens een averechtse uitwerking ook al mag je het VB niet als een normale partij behandelen. Mij lijkt het heel belangrijk dat de lokale afdelingen van de partijen een goed contact met de bevolking hebben. Communicatie is enorm

belangrijk. De media zouden ook wat meer aandacht mogen besteden aan positief nieuws, er zou ook wel eens gezegd mogen worden wat er goed gaat, dat de regering ook allerlei goede dingen realiseert. Concrete cijfers over wat er goed gaat zijn zeker niet overbodig, waarmee ik uiteraard niet bedoel dat de negatieve dingen niet meer belicht mogen worden. Verder lijkt het mij belangrijk dat er geïnvesteerd wordt in het opkalefateren van verloederde buurten. Er is onderzoek naar gedaan en mensen voelen zich onveilig als hun straat er niet netjes bijligt, ze durven hun deur niet meer uit. Ze schuiven dit dan af op de vreemdelingen en dat zal zeker verbeteren als er aan die buurten gewerkt wordt.

Denk je dat kartelvorming ook een oplossing kan bieden?

BIEKE: Ik sta heel erg achter de idee van een kartel al denk ik dat het op lokaal vlak soms moeilijk realiseerbaar is. Nu gaan er stemmen verloren omdat links verdeeld is terwijl we samen één sterk front zouden kunnen vormen. Een partij kan zijn eigenheid zeker behouden binnen zo'n samenwerking en tegelijk heel veel realiseren. Uiteindelijk bestaan er binnen elke grote partij sowieso al een heleboel verschillen, de ene neigt wat meer naar rechts en de andere wat meer naar links, dat is heel normaal. Een kartel met bijvoorbeeld Groen! hoeft dus niet voor problemen te zorgen, integendeel, ik zou dat zeker zien zitten.

Het heeft misschien zes jaar geduurd voor we een nieuwe dEUS konden verslinden, maar laten we het daar even niet over hebben; geduld wordt beloond.

Voor u beluisterd

Matthias Meersmans

Goldfrapp - Supernature

Wist u dat er zo iets als glampop bestaat? Wel, Goldfrapp vertegenwoordigt het genre met stijl. Hun derde album biedt elf compacte, slim uitgedachte popsongs die bouwen op verleidelijke synthesizers. De stem van Alison Goldfrapp klinkt loepzuiver en uitdagend, en samen met de evenwichtige keyboardpartijen van Will Gregory vormt dit een theatraal, decadent en zeer dansbaar geheel. Vette knipogen naar humor en seks zijn nooit ver weg in Goldfrapps concept, en net die combinatie maakt nummers als *Slide In* en vooral *U Never Know* interessant. Het discoritm van de single *Ooh La La* staat haaks tegenover de dromerige B-movie-soundscape van *Time Out From the World*. *Koko* stoelt met sitars, *Satin Chic* klinkt als elektronische poppunk, en songs als *Lovely 2 C U* of *Number 1* zijn onweerstaanbaar swingend. Vermeng de erotiek van Madonna met het drama van Marilyn Manson en de hersens van Moloko en je komt in de buurt.

Opeth - Ghost Reveries

Het Zweedse Opeth is steeds een vreemde eend in de bijt geweest binnen het metalwereldje, en wel omdat ze een unieke stijl aan de dag leggen. De groep combineert death metal met klassieke gitaarmuziek, alstublieft! Deze progressieve jongens weten door hun akoestische rock-invloeden nooit de melodie uit het oog te verliezen. Epische technische hoogstandjes worden afgewisseld met korte ballads en Opeth slaagt er op die manier in tegelijkertijd noorders én exotisch te klinken. Het ingetogen *Atonement* heeft zelfs iets oosters door de subtiele percussielagen en *Hours of Wealth* wordt gedragen door een sobere mellotron. Mikael Akerfeldts stem is er eveneens met sprongen op vooruit gegaan: zijn grunts zijn zwaarder en zijn vocalen stabiel. Het emotionele *Isolation Years* is Opeths voorlopige compositorische hoogtepunt, maar het opvallendste nummer is de mantra-achtige single *The Grand Conjunction*: op de een of andere manier klinkt dit *pièce de résistance* zowel spookachtig als catchy. Als je de moeite doet om verder dan de vreselijk clichématige lay-out van dit album te kijken, merk je dat intelligente metal wel degelijk bestaat.

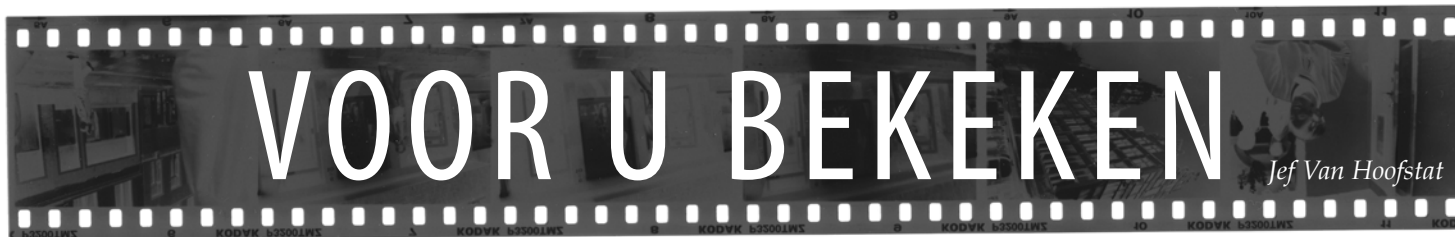

Foto: Alex Salinas

dEUS - Pocket Revolution

De allereerste loop op de schijf is meteen het geluid dat de eerste zeven minuten domineert: openingsnummer *Bad Timing* is een ronduit hallucinante trip naar een kwalitatief hoogstaand uurtje. Barman en co houden gedurende het hele album perfect het midden tussen hard en zacht: rustpunten als het spacy, hypnotiserende *Include Me Out* gaan hand in hand met up-tempo gitaar nummers zoals een almaar opbouwend *Nightshopping* (dank u voor dat *six string orgasm*, Mauro) en het one-liner-festijn *Cold Sun of Circumstance*. De kille spanning die het titelnummer tentoonspreidt (dat schitterende kuchje van Barman in de beat!) is meeslepend, terwijl de staccato keyboards in *What We*

Talk About (When We Talk About Love) en de achtergrondzang van Stef Kamil Carlens (jawel) de nodige bombast naar voren brengen. *Stop-Start Nature* klinkt als een rauwe live performance en het album eindigt met de kers op de taart; *Nothing Really Ends* spreekt voor zich: bij deze plaat zou uw repeat-knop rood moeten gloeien.

CINDERELLA MAN

Ron Howard, deschlemiel van Hollywood, doet weer eens een poging ons te overtuigen van zijn capaciteiten door een 'Great American Hero'-verhaal te verfilmen. En ja, daar beginnen de problemen. Op zich kan er veel gedaan worden met het verhaal: Bokser is succesvol, wordt rijk, zet alle geld op de beurs. Als de beurs crasht, verliest hij alles en ziet zwarte sneeuw. En vandaar kan er weer gebouwd worden aan een nieuw succesverhaal: from rags to riches, Hollywood's favoriet. Jammer genoeg is Howard een nogal beperkt regisseur. Zijn films zijn altijd vakkundig gemaakt, maar dat niveau overstijgen ze nooit. Bovendien wordt het hele verhaal zo stereotiep en clichématig afgewerkt dat het lijkt alsof je het allemaal al eens eerder hebt gezien. De Amerikaanse Droom, het geloof in de Wederopstanding, het lijkt alsof er in the good old US of A alleen maar superhelden rondlopen. Gevolg: deze film bereikt hoogstens het etiket 'TV-movie of the Week', maar ook nooit meer. Bovendien maakten de makers ook de afgrijselijke fout Renée Zellweger in te huren. Wat Hollywood in deze ongetalen-

terde snol ziet, weet geen redelijk mens, maar in deze film bereikt haar onuitstaanbaarheidsfactor ongekende hoogtes. Jammer dat deze recensent zo hard moet zijn, maar kan iemand deze dame aub uit haar (en ons) lijden verlossen? Wij danken u alvast. Enkele lichtpuntjes waren er wel in dit twee uur en half durende emofestijn: Russell Crowe zet een overtuigende rol neer, ondanks het beperkte materiaal waarmee hij moet werken. Daarnaast heeft de film ook wel enkele goeie momenten, met name de vechtscènes. Howard heeft heel erg leentje-buur gespeeld bij Scorsese's "Raging Bull", dus die scènes zitten wel snor: snoeihard, zeker met de even harde soundtrack op die momenten. Vandaar dat je na de film toch buitenkomt met een goed gevoel: de laatste twintig minuten telt één lange vechtscène, het Ultieme Gevecht, lekker gefilmd en uiteraard met een happy ending, of wat had u gedacht?

50%

CHARLIE & THE CHOCOLATE FACTORY

Tim Burton did it again! De geniale sprookjesverteller is erin geslaagd de klassieker van Roald Dahl om te toveren tot een even hypnotiserend beeldenverhaal. De uitbundige aankleding van de film en de absurde dialogen zijn erg authentiek, in de stijl van het boek. Hij wordt bovendien geholpen door een onwerelds goede Johnny Depp, die alle genres is overstegen en uitgegroeid is tot manusje-van-alles van Hollywood. Onmogelijk te typecasten, onmogelijk te miscasten. Voor de rest verwachtten we niet veel van deze film, zolang het verhaal maar getrouw werd gevolgd. Vandaar ook onze treurnis over de afwijking van het boek: vader Wonka was niet echt nodig, maar ach, misschien is dat het kind in ons aan het woord.

70%

WEDDING CRASHERS

Het vriendengroepje rond Owen Wilson en Vince Vaughn heeft weer een vehikel gevonden waarrond ze hun komische gaven kunnen ophangen, en dat doen ze dan ook gretig. In ware 'boys will be boys'-stijl vuren ze de ene platte mop na de andere op het publiek af. In combinatie met de onnavolgbare cool van Christopher Walken - 'Mr. Cool' himself - lig je strijk van het lachen, tenzij je Pieter De Crem heet. Tijd om na te denken heb je niet. Althans niet in de eerste helft, die dan ook erg genietbaar is, zeker als je lachspieren op 'full force' staan. Deel twee wil je jammer genoeg nog een zedenles meegeven, en daar gaat de film finaal ten onder. Laat het een les zijn voor de makers: dit soort films dient niet om te beleren, maar om te laten lachen. Als je hogere ambities hebt, zorg dan alstublieft voor betere fundamenten. Nu gaan ze namelijk totaal op hun bek. Voorstel: betaal de helft van een ticketje en ga na 45 minuten naar huis. Gegarandeerd gelachen en niet geërgerd, wat moet een mens nog meer hebben?

50%

15

dwars

Audiokunst

Geluidspareltjes voor de zwijnen

Koen Van Oost

De kans dat er bij het horen van het woord audiokunst geen belletje rinkelt is groot, wat niet meer dan normaal is. Mocht ik een jaar geleden deze titel gelezen hebben, ik zou ook niet weten wat het was. Tot voor kort kende ik dit woord alleen in zijn 'audio' en 'kunst' betekenis. Daarna heb ik het pas als samenstelling leren kennen én appreciëren.

Het nog jonge genre, waarmee nog ontzettend veel geëxperimenteerd wordt en waarover de meningen omtrent een definitie wel eens ver uit elkaar durven lopen, is juist daardoor in zijn geheel niet zo toegankelijk. Over één ding wordt er in het algemeen nog wel instemmend geknikt: geluid gebruiken als kunstvorm is hét uitgangspunt. Enerzijds zijn er stukken zoals 4'33" van John Cage, waarbij de kunstenaar voor een piano zit en niets doet zodat de geluiden rond hem heen de nieuwe kunstvorm worden, anderzijds rekent men een Pierre Shaeffer, die geluid opneemt en vervormt zonder er een compositielijn in te leggen, ook tot dit genre. Een groot deel van het audiokunstwereldje beschouwt dit - het ontbreken van enige compositielijn - als het bijko-

mende fundament, terwijl een andere, kleinere groep zich hier niet toe verengt en bijvoorbeeld ook electro bij audiokunst zal rekenen. Verder bakent iedere liefhebber de kunstvorm op zijn eigen manier af. Het inherent experimentele karakter zorgt er verder nog eens voor dat er ook minder toegankelijke stukken tussen zitten, wat de drempel alleen maar hoger

maakt. Toch mag je je hierdoor niet laten afschrikken. Af en toe moet je wat dieper graven om parels te kunnen vinden. Zo heb ik er zelf nog in september een mogen beluisteren/ bekijken.

Via een vriend wist ik dat er een kleine multidisciplinaire tentoonstelling was in Sint-Denijs, waar hij zelf een audiokunstwerk exposeerde. Zelf kwam ik dus eigenlijk alleen maar omwille van de sociale druk, met andere woorden: lang

zou ik niet blijven, en dat heb ik ook niet gedaan. De beperkte tijd die ik op de tentoonstelling heb doorgebracht heeft mij er toch van overtuigd dat audiokunst gezellig kan zijn.

Vooral één bepaald stuk was echt goed. Je moest een klein bijschuurtje binnegaan waar zich spijkers op de grond, een spie-

gel aan de muur, een luidspreker, een pot, ... bevonden. Het was uitdrukkelijk de vraag om geluid te maken. De gedachten zouden via een spiegel in een andere vorm een nieuw leven krijgen. Dit laatste een beetje afdoende als intellectueel gezwets, maar toch geïnteresseerd in die spiegel wilde ik een monoloog afsteken over de onzin van dit alles. Al na vijf seconden kreeg ik als antwoord een geluid dat vijftien seconden duurde. Dit fenomeen bleef elke keer ik iets zei of ergens op sloeg

terugkeren, maar telkens met een lichte variatie in het geluid. Op de duur moest ik natuurlijk weten hoe dit in elkaar zat en welke soorten variaties er allemaal wel niet waren. Het trok me helemaal mee; de misleidende spiegel, het weerkaatsende geluid - dat inderdaad een eigen wereld creëert - het zingen van de betere Beatles songs, het stampen op de potten, ... voor een tiental minuten was ik even van de wereld.

Zegt dit je iets? Dan zal het volgende je zeker over de streep kunnen trekken. De meeste audiotentoonstellingen zijn gratis. Voor een student wiens bruine weinig kan trekken moet dit op zich al een klein feestje zijn. Wie echt staat te popelen loopt nu naar het station, bestelt een retourticket Kortrijk en geeft zijn oren de kost op het Happy New Ears Festival. De luie maar toch geïnteresseerde student verwijzen we door naar de volgende aanraders: Yves De Mey aka Eavesdropper (www.knobsounds.com), Gonzo Circus, www.kwadratuur.be en www.thewire.be

Zonderweg

Ik zou graag heel veel schrijven.
Woorden, woorden, woorden.
Af en toe een zin.
Dat ze uit mij rollen als
auto's van de band.

Met leren zetels.

Ik zou graag heel veel schrijven.
Zinnen, zinnen, zinnen.
Perfectie ten top. Een echt
gedicht.

Met gedachten.

Maar ik blijf altijd onderweg.

*Wouter Dewit
Maaseik, °1981*

Met Andere Zinnen, of MAZ in 't kort, bestaat op papier en staat op 't wereldwijde web. MAZ wordt gebouwd en bemeubeld door Vlamingen en Nederlanders samen. In het tijdschrift leggen jonge hongerige schrijvers driemaandelijks hun zinnen bloot, hun verbeelding weerspiegeld in (foto)grafisch enthousiasme.

metanderezinnen.com is een ademend organisme dat 24/24 uitdeint, waar columnisten op hun woord worden gelauwerd en gepakt. Neem MAZ gerust letterlijk.

maz@metanderezinnen.com / verkoop: De Groene Waterman, deSingel

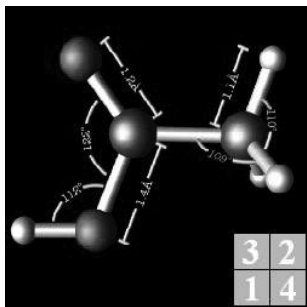
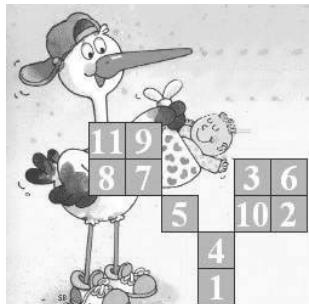
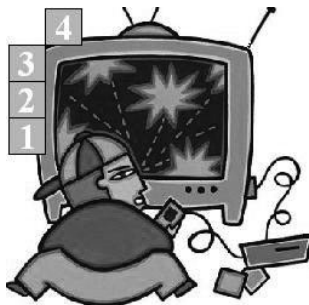
dwars zoekt MEDEWERKERS

m/v met schrijf-, layout- of
fotografische passie

Interesse? Mail ons op dwars@ua.ac.be of spring eens binnen op een van onze vergaderingen op woensdagavond om 20u in de Kleine Kauwenberg 12 te Antwerpen.

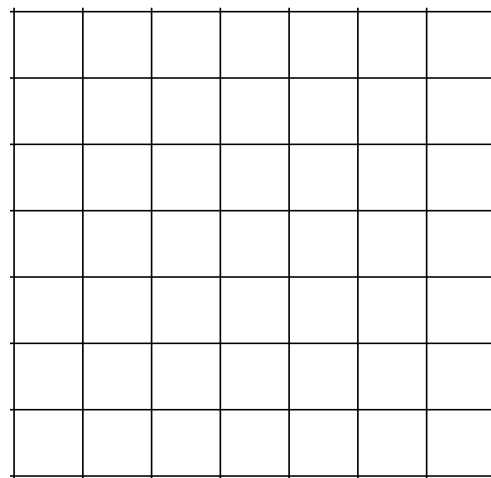
leef je uit in de pashokjes van plezier

Elk van de negen afbeeldingen bepaalt een woord. Dit woord past exact in het bijhorende puzzelstukje. Vul dat woord in, *maar doe dit volgens de cijfertjes*. De puzzelstukjes passen op hun beurt exact in het vierkantig rooster. Daarin vormen ze een vraag, en het antwoord daarop is exact wat wij zoeken.

Stuur uw antwoord door naar dwars@ua.ac.be. Als het juist is, komt uw naam in een pot terecht. Daaruit trekt een volstrekt onschuldige hand de winnaar.

Natuurlijk heeft die winnaar prijs. Ditmaal zijn dat cultuurcheques van de Stad Antwerpen. Met dank aan het departement Studentgerichte Diensten van de UA.

Oplossing dwars 26: Panzerkardinaal

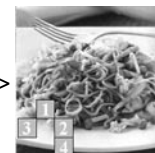
Hadden het juiste antwoord gevonden en winnen een exemplaar van 'Koken onder 1,50 euro': Stefanie De Wilde, An Slachmuylers en Egbert Eilander. Smakelijk!

I	N	W	E	L	K	S
1	4	4	4	2	8	8
T	A	D	I	O	N	V
4	1	2	8	9	9	9
E	R	S	L	O	E	G
4	4	1	2	2	9	9
C	L	U	B	B	R	U
2	2	2	1	9	9	9
G	G	E	A	C	M	I
5	3	2	7	3	6	9
L	A	A	N	M	E	T
5	7	3	9	7	9	6
E	E	N	G	O	A	L
5	5	7	7	3	6	6

1 Aveve >>

<< Azen 2

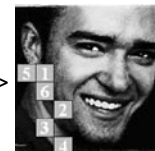

3 Bami >>

<< Bic 4

5 Justin >>

<< Nek 6

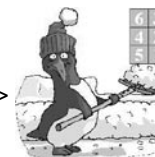

Opendeurdagen

<< Route 8

9 Sneeuw >>

De dag van vandaag mogen de onhandige harry's onder ons niet meer klagen. Voor elke handicap wat wils: 'Computers voor Dummies', 'Vissen voor Dummies', 'Tuinieren voor Dummies', 'Seks voor Dummies',... De inmiddels beroemde reeks 'Dummies'-boeken beslaat een enorm groot aantal onderwerpen. Wat echter niet in de reeks te vinden is, is een kookboek dat garandeert lekker te kunnen kokkerellen voor minder dan anderhalve euro. Lydia Tuijnman belooft dit wél te kunnen in haar nieuwe boek 'Lekker koken onder 1,50 euro'. De redactie heeft speciaal voor de Antwerpse student de gewaagde bewering van deze mevrouw Tuijnman aan de tand gevoeld.

What the fuck is poon?

Evelien Wouters

Hoe kijk je of een dergelijk boek de waarheid spreekt? Uitproberen natuurlijk. Vol goede moed zoeken uw reporters een lekker gerechtje uit. Daarbij is al snel duidelijk geworden dat dat niet echt vanzelfsprekend is. Ons tante Lydia tracht namelijk originele gerechtjes met ludieke namen te presenteren, maar titels als "Koolvis zwemt in prei", "Pannenkoek met savooienkool", "Truckersbonen van Henk" of "Mannenbonen van Rob" spreken meer tot de verbeelding dan wat anders. Wat ze ons zouden moeten doen -watertanden-, doen ze dus niet. Veel speciale gerechten zijn er ook niet echt in te vinden. Wel komt de stevige boerenkeuken aan bod: veel kool, veel prei, veel aardappelen en soep. Ook worden er een heel aantal pasta's in vertegenwoordigd. Voor de beginnende, onervaren kotstudent valt er dus zeker wat te vinden tussen de veelal walgelijk klinkende gerechten.

Verder doet het boekje -dat er overigens wel vrij leuk uitziet- nogal Hollands

aan, wat misschien voor verwarring kan zorgen: gerechten als "Wiebrigs overheerlijke tofubollen" roept eerder spontaan een "Who the fuck is Wiebrig?" op dan "What the fuck zijn tofubollen?" en "Taugé met ketjapgehakt van Greet" doet ons vermoeden dat Lydia in haar zot kookboek een ode brengt aan al haar familieleden. Sommige dingen zijn ons ook echt onbekend, zoals 'gegrilde poon' ("What the fuck is poon?") en 'rösti' (Tösti ken ik, rösti niet). Gelukkig vinden we vanachter in het boek een overzicht met verschillende vissen - een heuse viskalender- en ook een uitgebreid overzicht waarin de meeste groenten per maand gerangschikt worden. Dat is de kracht van het boekje: het houdt rekening met de seizoensgebondenheid van groenten en fruit, wat niet enkel uw portemonnee maar ook het milieu ten goede komt. Verder biedt het boek nog enkele slimme besparingstips, waarvan sommige echter prehistorisch aandoen (voor meer informatie over het

isoleren van je maaltijd in een hooikist, zie pagina 14).

De hamvraag van ons onderzoek is natuurlijk: maakt het boek zijn pretenties waar? Kan je echt 'lekker' koken voor minder dan anderhalve euro? Meestal heeft Lydia gelijk: veel van haar gerechtjes zijn inderdaad te bereiden voor een 'prikkie', maar het dient gezegd te worden dat het hier telkens gaat over minimale porties. Een halve bloemkool kan je bijvoorbeeld niet kopen, noch twee eetlepels olijfolie. Je moet bepaalde basisingrediënten -zoals olijfolie, kruiden, knoflook, uien, bloem, ...- reeds in huis hebben om de kosten te kunnen drukken. Gewoon bewust winkelen zal dus waarschijnlijk even goedkoop -of duur- uitkomen als winkelen met Lydia Tuijnman. Dan toch liever zonder haar, en je eigen creatieve kookkunsten aan het werk laten gaan, me dunkt

Ten kote van

Ciska Hoet en Evelien Wouters

Iedereen kent het concept: een eigen kamertje in een -meestal eerder krakemikkig- studentenhuus waar je badkamer en keuken deelt met een stel lotgenoten. Toch is elk kot weer anders. Voor de één is zo'n kamer gelijk aan een enkele rit naar de absolute vrijheid, voor de ander betekenen het gemis aan comfort en de weggefallen zorgen van thuis een stevige streep door de rekening. Elk kot heeft een andere sfeer en inrichting, een eigen verhaal. Wij gaan elke maand op bezoek bij een kotstudent en terwijl we onze ogen de kost geven leggen we uiteraard ook graag ons oor te luisteren.

In de Prinsesstraat op de stadscampus steekt Christine Veys (eerste licentie TEW) ietwat verbaasd haar hoofd uit het raam wanneer we aanbellen. Ze laat ons meteen binnen al waarschuwt ze dat we op haar kamer weinig interessants zullen aantreffen. Eenmaal boven blijkt waarom. Op de obligate meubels na is haar kot helemaal leeg. Geen rommeltjes

en spulletjes, geen vazen noch lampjes en geen posters of foto's aan de muur, alles is kraaknet.

Christine vertrekt namelijk op Erasmus. Ze zal Poitiers de komende zes maanden onveilig maken aangezien ze het Frans beter onder de knie wil krijgen. Een kot heeft ze er al gevonden en de toekomstige huisgenoten staan haar wel aan. Toch zullen ze moeilijk kunnen tippen aan haar Antwerpse medebewoners. Ze deelt het huis namelijk met allemaal gezellige meisjes en er wordt stevast samen gekookt en gegeten. Gelukkig zal Christine hen niet al te lang moeten missen want naast haar vriend zullen ook enkele van de kotvrienden met de HST naar Frankrijk afzakken.

Haar kamer in de Prinsesstraat zal ondertussen bewoond worden door Annemarije uit Amsterdam die als we binnenkomen net het huurcontract aan het tekenen is. Zij begint aan haar Master Theaterwetenschappen en heeft veel zin in het avon-

tuur dat haar te wachten staat. Beide meisjes zijn duidelijk benieuwd naar wat een nieuwe stad hen te bieden heeft en wanneer we de voordeur achter ons sluiten horen we hoe hun uitgelaten lach door het open raam weerklinkt.

dwars zoekt nog studenten die een kot met een verhaal bewonen. Sollicitaties welkom op dwars@ua.ac.be

